

PAULIUS MAŽEIKA

Sapnas

Vėlų vasaros vakarą mudu su Kristijonu jau buvome pašėrę arklius, uždarę vištas ir susėdę savo jaukioj trobelėj skaitėm vienuolių perrašytą Šventąjį Raštą. Taip, kalbu apie senovę, riterių, karalių ir vergų laikus. Tada mudu gyvenome gerai, turėjome paslaugias žmonas, viena iš jų kaip tik tvarkė Kristijono dredus.

Staiga duris išlaužė pikti, barzdoti, iki dantų pasiginklavę sargybiniai, pro juos prasiskyrė vienas aukštesnio rango pavaldinys ir, išsitraukęs karaliaus raštą, pradėjo garsiai skaityti:

– Aš, Vilbertas Smitas, esu įgaliotas Liutauro III suimti jus, Kristijonai Dakny, už šarlatanizmą, tai yra už tai, kad ant savo galvos auginate neaiškios kilmės kirminus. Jūs būsite teisiamas rytoj, kai saulė pasieks didįjį bokštą.

Tai taręs mostelėjo ranka sargybiniams ir šie išsinešė klykiantį mano draugą.

Tiesiog nežinojau, ką daryti, blaškiausi visą naktį, sudeginau tris žvakes, kol galų gale nusprendžiau, jog be draugo man gyvenimas nemielas ir turiu jį gelbėti, kad ir kaip beprotiškai tai atrodytų.

Pasiėmiau seną kardą, apsiaviau klumpes ir išėjau į gelbėjimo misiją. Priejęs prie forto, pamačiau surištą savo draugą, pažibinau saulės atspindžiu nuo savo kardo jam į akis. Su viltim ir ašarom akyse jis pažvelgė į mane. Įkarščio pagautas sviedžiau per medinę tvorą jam savo kardą ir stebėjau, kaip jam seksis. Kad ir surištom rankom jis pagavo ginklą, vienu mostu perkirto visas virves. Du sargybiniai net nepastebėjo artyn slenkančio mano draugo – beje, jau nuskusto. Perkreiptu įsiučio veidu jis šoko ir smogė vienam sargybiniui į nugarą. Tas susmuko, kitas pradėjo rėkti, tačiau greitai jį nutildė į gerklę susmigę ašmenys. Iš visų kampų kaip skruzdėlės ėmė lįsti kareiviai su kirviais, ietimis ir skydais. Kristijonas, pabūgęs ginkluotų kareivių būrio, šoko ant arklio ir nurūko uždarytų vartų link. Aš atsitokėjęs šokau ištraukti medinio vartų kaiščio, vos spėjau jį išlupti ir vartai girgždėdami atsidarė. Nors nebuvome iš anksto aptarę veiksmų plano, buvo aišku, kad tik išjojęs jis turi tuoj mane užsimesti ant arklio ir šuoliuoti pirmyn, į laisvę. Deja, Kristijonas apie tai nepagalvojo ir pralėkė pro mane, aš pasileidau bėgti paskui. Jis jojo per metrą prieš mane, o du sargybiniai vijosi atsilikę per metrą nuo manęs. Jiems nebuvo svarbu, ką pagaus – Kristijoną ar mane. Sargybiniai troško kraujo, tai supratau atsikusęs ir išvydęs siaubūnišką veidą sargybinio, kuris jau lipo man ant kulnų, o jo dviašmenis peilis braižė mano striukę, laimė, nugaros dar nelietė. Jis nė per metrą neatsiliko, o aš nė per metrą nepriartėjau prie raitelio.

– Kristi, palauk, paimk mane, po velnių! – staugiau visa gerkle.

– Bėk, kiek kojos neša, – ramino jis mane.

Manęs kojos nenešė, buvo kaip švininės, o sargybinio veide nė nuovargio, nė abejonės. Aš sulėtinau tempą ir pajutau ašmenis savo nugaroj, ėmiau rėkti ir mano riksmas nusitęsė 800 metų nuo viduramžių iki mano lovos Pašilaičiuose, kur aš, išpiltas šalto prakaito, pabudau. Nusiraminęs pagalvojau: kaip kilnu, kaip riteriška mirti dėl švento reikalo – savo draugo dredų.